

J B M B

- Jij Bent Mijn Blij –

J B M B

- Jij Bent Mijn Blij –

Een waargebeurd verhaal over liefde en narcisme

door

Michelle J. de Wildt

Niemand kent een man zoals de vrouw die een relatie met hem heeft.
Niet zijn ouders. Niet zijn vrienden. Niet zijn collega's of broers of zussen.
Zij zien fragmenten — de sociale kant, de charmante kant,
de verhalen die hij vertelt.
Maar zij? De vrouw naast hem? Zij ziet alles.
De ruwe randen. De rafelzones.
De liefdevolle blik — en de dodelijke stilte.
Ze kent zijn kwetsbaarheid, zijn woede, zijn paniek, zijn maskers.
Wat hij zelf niet durft te voelen, krijgt zij op haar bord.
Wat hij verbergt, mag zij dragen.

Dit boek is gebaseerd op persoonlijke herinneringen van de auteur, ondersteund door meer dan vierduizend pagina's originele WhatsApp-berichten, e-mails, persoonlijke documenten en eigen onderzoek.

© 2025 Michelle J. de Wildt

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopie, opname of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Eerste druk 2025

ISBN: 9789465380759

NUR: 320 – Autobiografieën

Vormgeving, opmaak en omslagfoto: Michelle J. de Wildt

Redactie: Michelle J. de Wildt

Gedrukt en uitgegeven door Brave New Books | Amsterdam

Uitgegeven door: Michelle J. de Wildt

Een staartje, @BCD ↵

- geluk is het zien van mogelijkheden -

De onmogelijk grote liefde van Bart

Het was een liefde die zó groot voelde dat hij er niet mee om kon gaan. Een liefde die hem overspoelde, maar die hij niet wist te sturen. Hij hield van me met alles wat hij had — maar dat “alles” was vaak niet liefdevol.

Zijn verliefdheid was intens, bezwerend, bijna verslavend.

Hij verwarde aanwezigheid met toewijding, seks met bevestiging, controle met nabijheid. Wat hij liefde noemde, was vooral angst mij te verliezen. En wat hij als passie bracht, voelde voor mij als druk, claim of straf.

Zijn “onmogelijk grote liefde” was niet onmogelijk omdat ze zo puur was, maar omdat ze te groot was voor het innerlijke gereedschap dat hij bezat.

Hij kon het niet doseren, niet dragen, niet verdiepen — alleen maar bezitten. En dus bleef hij proberen mij te vangen, in plaats van me te ontmoeten.

Juridische disclaimer

De gebeurtenissen in dit boek zijn gebaseerd op persoonlijke ervaringen van de auteur.

Namen, locaties en omstandigheden zijn waar nodig gewijzigd of geanonimiseerd om de privacy van betrokkenen te beschermen. Eventuele overeenkomsten met bestaande personen of situaties berusten op toeval of op de bredere herkenbaarheid van bepaalde relationele dynamieken.

Voor de leesbaarheid en samenhang is de volgorde van sommige gebeurtenissen licht aangepast, zonder afbreuk te doen aan de feitelijke kern.

Dit boek is geschreven vanuit het perspectief van de auteur. Het is geen aanklacht of oordeel, maar een persoonlijke reconstructie van wat is beleefd, gevoeld en begrepen. Het doel is niet om schade toe te brengen, maar om inzicht, bewustwording en herstel mogelijk te maken.

De opgenomen WhatsApp-berichten, e-mails en songteksten zijn waarheidsgetrouw weergegeven, maar waar nodig bewerkt of ingekort om de privacy van betrokkenen te waarborgen.

De songtekst *Jij Bent Mijn Blij* is een origineel werk van een derde partij dat de auteur in een persoonlijke context heeft ontvangen. Het fragment wordt uitsluitend gebruikt binnen een autobiografische en niet-commerciële setting.

Indien een rechthebbende bezwaar heeft tegen dit gebruik, kan contact worden opgenomen met de uitgever voor een passende oplossing.

Aan dit boek kunnen geen rechten worden ontleend. Auteur en uitgever aanvaarden geen aansprakelijkheid voor gevolgen van interpretatie of gebruik van de inhoud.

Dit boek is geschreven met liefde, kracht en de overtuiging dat waarheid helend is.

Proloog

Het verhaal dat ik je ga vertellen, is waargebeurd. Echte gesprekken. Echte berichten. Een schrijnende waarheid – mijn waarheid – ruim zeven jaar lang. Mijn omgeving was getuige van alles wat mij overkwam.

Ik schrijf onder een pseudoniem. Niet omdat ik me wil verbergen, maar om mezelf te beschermen. Ik wil je laten zien hoe het écht was: zonder opsmuk, zonder verhulling — maar ook zonder namen te noemen of mensen te beschadigen.

Nooit had ik gedacht dat ik verstrikt zou raken in een liefde die me langzaam zou uitputten. Een relatie vol tegenstrijdigheden: warmte én afstand, tederheid én druk, betrokkenheid én controle. Een dynamiek die steeds meer bleek te draaien om hechtingsangst, emotionele onvolwassenheid en narcistische reflexreacties.

Als je denkt dat je “Mister Right” hebt gevonden, ben je niet bezig met rode vlaggen. Zeker niet als je van huis uit gewend bent aan dit soort gedrag. Dan voelt het zelfs vertrouwd. En als er daarnaast te veel tegelijk op je afkomt, word je kwetsbaar. Zo sluipt het erin. Zo sta je het ongemerkt toe.

Tegelijkertijd waren er ook veel mooie momenten. Goede dingen. Magische herinneringen.

Misschien was dat nog wel het moeilijkst: het begin was zo licht, zo intens, zo verbonden.

Oprechte gesprekken, lieve woorden, warme armen en gezamenlijke dromen. Dáár wil je steeds naar terug. Dáár houd je je aan vast — niet aan de periodes van twijfel of verwarring, maar aan de zachtheid van het begin.

Misschien zit jij nu in zo’n situatie. Misschien voel je dat er iets niet klopt, maar blijf je hopen dat het goedkomt. Ik zeg je dit vanuit ervaring: laat die hoop los. Het wordt niet beter. Je kunt hem niet begrijpen, niet veranderen, niet genezen.

Hoe moeilijk ook: kies voor jezelf.

Het perfecte plaatje dat je zo graag vasthoudt, bestaat niet. Het is een alternatieve waarheid, gevormd door zijn behoefte aan controle en zelfbescherming.

Hij *kán* je niet geven wat je nodig hebt.

Dit boek is mijn manier om te verwerken en te begrijpen. Het moment dat ik het patroon doorzag, was een keerpunt. Een bevrijding. Maar ook een kostbare les, die veel van me heeft gevraagd.

Ik schrijf dit voor jou, zodat jij misschien eerder herkent wat ik pas later begreep.

Bespaar jezelf de pijn, de moeite, het risico.

Alsjeblieft: kies voor jezelf. Word je eigen blij.

De stem van BART – De Meester van het Spel

De wereld is mijn toneel. En ik ben de regisseur.

Iedereen speelt een rol. Maar alleen ik ken het script.

Ik zie haar zitten, Michelle.

Ze lacht met haar vriendinnen. Haar ogen fonkelen zoals ze dat vroeger deden, toen ze naar mij keek. Met die vurige blik van bewondering. Nu kijkt ze zo naar iemand anders.

Zo werkt het voor mij niet.

Ik weet wat ik moet doen. Ik laat haar even in de waan dat ze vrij is. Dat ze zonder mij kan bestaan. Maar ik ben niet vergeten hoe ze smolt van mijn woorden, hoe mijn stem haar deed rillen, hoe ze altijd luisterde als ik fluisterde: “Met jou hoef ik niet te doen alsof.”

Ze denkt dat ze sterker is nu. Dat ze mij ontgroeid is. Zelig voor haar.

Ze begrijpt niet dat niemand haar ooit zo zal beminnen als ik. Niemand zal haar zo doorgronden. Ze is nog niet klaar om het te zien — maar dat moment komt. Als ze zich alleen voelt, denkt ze terug aan hoe ik haar beschermde. Hoe ik haar leidde.

Natuurlijk heb ik fouten gemaakt. Wie niet?

Haar verwachtingen waren te hoog. Ik heb haar alleen laten zien wie ze werkelijk was: een vrouw die hunkerde naar bevestiging, naar liefde, naar iets wat ze zichzelf nooit kon geven.

Als ik haar nu een bericht stuur, zal ze eerst twijfelen. Haar rationele brein zal haar waarschuwen, maar haar hart zal sneller kloppen. Ze zal zich afvragen of ik écht veranderd ben. Of ik nu eindelijk die man ben die haar verdient.

Dat is het mooie aan dit spel: ik bepaal wanneer het begint. Ik bepaal wanneer het eindigt.

Ik hoef alleen maar te wachten. En als het wachten te lang duurt?

Dan zorg ik dat iemand anders haar plaats inneemt. Dan herschrijf ik de scène. Nieuwe actrice, zelfde script. En zij? Zij speelt gewoon haar rol. Of ze dat nou doorheeft of niet.

De wereld draait namelijk om mij.

Altijd.

Hoofdstuk 1:

2017 – De ontmoeting

Zomer 2017 – A star is born

Het was een relatief koele zomerdag in juli. De zon liet zich af en toe zien, de lucht was matig bewolkt, en ik had een paar weken vakantie. Een perfecte dag om met Lianne, een van mijn vriendinnen, te ontspannen in het wellnesscentrum bij ons in de buurt. Gewoon even weg. Weg van huis.

Hoewel ik een fijn huis had in een mooie wijk in het midden van het land, en twee bijna volwassen kinderen, voelde het niet meer als thuis. Mijn man Frank en ik waren na bijna dertig jaar samen meer broer en zus dan partners. Geen ruzies of drama, maar ook geen liefde meer. Jaren geleden waren we al gestopt met samen slapen — officieel vanwege zijn slaapapneu, maar ik wist wel beter. We waren uit elkaar gegroeid. Ik had mijn eigen leven: mijn werk, mijn vriendinnen, mijn hobby's. En hij had... nou ja, wat hij ook had.

Ik was zo vaak teleurgesteld in onze relatie dat ik er inmiddels aan gewend was. Frank en ik deden nooit leuke dingen samen. Hij was er niet voor me op de momenten die ertoe deden. Onbereikbaar, ongeïnteresseerd. Altijd ergens anders met zijn gedachten. Er waren periodes dat hij wekenlang amper tegen me sprak. En als ik daar wat van zei, kreeg ik als antwoord dat hij depressief was — of zoiets.

Er hing de laatste jaren een gespannen sfeer in huis. Een onzichtbare druk die ik pas voelde verdwijnen als ik de deur achter me dichttrok.

En dan was er nog die ene opmerking. Vrijwel iedere zaterdagochtend: "Ik kom vanavond even langs." Dat was hoe hij seks aankondigde. Niet als een vraag, niet als een uitnodiging, maar als een vaststaand feit. Alsof ik een gebruiksvoorwerp was dat op commando beschikbaar moest zijn.

Ik wilde het niet meer. Al heel lang niet meer. Dus ik was steeds vaker weg.

Die dag in de wellness voelde als een verademing. Even niets moeten. Gewoon genieten van de warmte en de prachtige omgeving. Lianne en ik hadden net een hotstonemassage in het beauty center gehad en liepen richting het terras voor een drankje. We kletsten, zoals altijd, honderduit.

Toen we ons aan een tafel hadden geïnstalleerd, zag ik vanuit mijn ooghoek een ober naar buiten lopen. Hij keek rond, scande het terras... en toen keek hij ons aan. *Krijg nou wat*, dacht ik. *Bart?*

“Shit,” fluister ik tegen Lianne. “Volgens mij ken ik hem. Als dat is wie ik denk dat het is, dan heb ik nog wel wat verhalen te vertellen.”

Bart fronste even, en liep toen lachend op ons af. Hij knielde naast mijn stoel en keek me aan met die felblauwe ogen. Zijn blik gleed over mijn gezicht — alsof hij bevestiging zocht.

“Bart?” vroeg ik. Hij grijnsde breed.

“Michelle.” We hadden elkaar herkend.

Hij was veranderd. Natuurlijk was hij veranderd — het was zo’n dertig jaar geleden. Zijn haar was verdwenen, maar die ogen... die waren nog precies hetzelfde.

Hij begon direct over vroeger: over tennis, over de disco’s in de tenniskantine, over hoe toevallig het was om elkaar zomaar ineens weer tegen te komen. Lianne en ik bestelden wat te drinken bij hem en we praatten kort, maar al snel moest Bart weer verder. Het was druk op het terras. Ik keek hem na terwijl hij wegliep. Vond het wel bijzonder om hem na zo’n lange tijd terug te zien.

Later, onder de zonnebank, kwamen de herinneringen als een lawine over me heen. Bart en ik. Of beter gezegd: Bart, en mijn hopeloze verliefdheid op hem. Ik was bijna veertien en hij was mijn eerste *crush*. Of hij dat wist? Waarschijnlijk. Of hij het serieus nam? Waarschijnlijk niet. Bart was altijd

op zoek naar iets groters, iets beters. En ik — een klein, smal meisje zonder indrukwekkende voorgevel — was dat niet.

Maar toch... we hadden onze momenten. We dansten samen op dansles, speelden samen in het competitieteam van de tennisclub. Ik schreef mijn dagboek vol met verhalen over hem.

Mijn moeder had me ooit aangeraden niet achter hem aan te lopen, maar ik luisterde niet. Tot ik op een dag besepte dat ik wel kon blijven hopen tot ik een ons woog.

Toen ontmoette ik Leon. Leon was de bink van het dorp. Breed, stoer, populair. De jongen waar alle meisjes verliefd op waren. En tot mijn verrassing koos hij voor mij.

We lagen op een zonnige dag in het gras bij de tennisbaan te kletsen toen Bart ineens op zijn fiets aan kwam rijden. "Hé, hoe is het?" vroeg hij luchtig. Hij wilde bij ons komen zitten. Leon keek hem nauwelijks aan. Hij voelde het waarschijnlijk. Die onzichtbare draad tussen Bart en mij. Maar hij knipte hem door met één simpele blik.

Bart vertrok. En ik? Ik had ineens geen interesse meer in hem. Tot ik, een paar jaar later, een uitnodiging van hem kreeg. Hij had een auto en wilde me meenemen naar de bioscoop.

Ik weet niet waarom ik ja zei. Misschien omdat ik hem eindelijk de indruk wilde geven die hij nooit had willen hebben. Misschien wilde ik hem laten zien wat hij had laten lopen. Wat er later die avond gebeurde, weet ik niet meer in detail. Maar ik weet nog wel dat het een rare gewaarwording was. Een anticlimax. Het was... klein...

En dat was het dan. Bart verdween uit mijn leven. En nu liep hij hier weer rond.

Toen Lianne en ik ons die avond aankleedden om naar huis te gaan, kwam Bart weer langs. Zogenaamd op inspectie bij de kledinglockers.

Enthousiast, druk, vol verhalen. Hij gaf me zijn kaartje, zei dat hij het geweldig zou vinden om een keer af te spreken. Ik stopte het in mijn portemonnee, zonder de intentie er iets mee te doen. Ik was getrouwd. En eerlijk gezegd? Ik was niet zo onder de indruk.

Ik dacht niet dat ik hem ooit nog zou zien. Maar dat veranderde een paar dagen later, toen ik met mijn schoonzus Brenda in Noordwijk was.

En dat was het begin van alles...

Augustus 2017

Ik ga met Brenda op stap: winkelen in Noordwijk en uitwaaien op het strand. We kletsen de hele autorit door en hebben, zoals altijd, veel te bespreken. Brenda is niet alleen mijn schoonzus – de jongste zus van Frank – maar ook een van mijn beste vriendinnen. Sinds haar scheiding hebben we elkaar echt gevonden. Onze gesprekken zijn open, eerlijk en vertrouwd. Geen onderwerp te gek, geen geheim te groot.

Brenda is single en begeeft zich in de wereld van de datingapps. En die wereld is fascinerend – en chaotisch. En frustrerend. Haar ex wilde nooit kinderen, maar na de scheiding had hij binnen no-time een nieuwe vriendin mét kinderen. Iets wat Brenda behoorlijk dwarszat.

We lunchen in een gezellig tentje op het strand en zodra ik haar een beetje uitdaag, steekt ze van wal. Ze vertelt over een man uit Amsterdam die ze regelmatig ziet. Geen relatie, puur fysiek. En niet zomaar fysiek. Het gaat verder dan de standaard avonturen. “Ik ben aan het oefenen om zonder handen klaar te komen” zegt ze triomfantelijk. Ik verslik me bijna in mijn drankje. “Wát?” Ze lacht. “Ja! Onder de zonnebank, met olie en een vibrator. Gewoon heen en weer bewegen. Snap je het niet?” Nou, nee. Ik probeer het me voor te stellen, maar mijn hoofd werkt niet mee. Brenda heeft de grootste lol om mijn verbouwereerde blik en legt het met veel te veel details uit.

En dan komt het volgende onderwerp. Anale seks. “Ik vond het best spannend,” zegt ze. “Maar als je partner niet zo groot geschapen is, dan is het goed te doen. Een wat kleiner formaat is ideaal.” Ik trek mijn wenkbrauwen op. “Goed om te weten, denk ik?” Brenda giechelt. Ze kijkt geamuseerd naar mijn verbazing.

“Het is echt bloedgeil, Michelle. Je moet het eens proberen!” Ik schud lachend mijn hoofd. Dit is niet mijn terrein, maar ik geniet van haar openheid. En dan ineens bedenk ik me iets: “Ik heb misschien wel een kandidaat voor je.”

Ik vertel haar over mijn onverwachte ontmoeting met Bart in het wellness-centrum. Over hoe hij me meteen herkende, hoe enthousiast hij was, hoe we herinneringen ophaalden.

“Heb je een foto?” vraagt Brenda nieuwsgierig.

Ik heb geen idee of die makkelijk te vinden is, maar typ zijn naam in op Google. En ja hoor, daar is hij. Brenda bestudeert de foto en vraagt direct: “Ga je met hem afspreken?” Ik schud mijn hoofd. “Natuurlijk niet! Ik ben getrouwd met je broer.”

We lachen en daarmee lijkt het onderwerp afgesloten.

Na de lunch gaan we winkelen. Het is heerlijk doelloos door de winkelstraten te struinen, spullen te passen die we niet nodig hebben en alles te becommentariëren alsof we mode-experts zijn.

Later, als we op het strand een drankje doen, pakt Brenda haar telefoon erbij. “Ik verwacht een bericht van een van mijn *lovers*, vind je het erg?” Ik schud mijn hoofd en sluit mijn ogen, genietend van de zeewind. Dan hoor ik haar ineens zeggen: “Hee, moet je nou eens kijken!”

Ik open mijn ogen en kijk naar haar scherm. Ze heeft een mail gekregen van een datingsite, met foto's van beschikbare mannen. En wie staat daar-tussen? Bart.

We kijken elkaar aan en schieten keihard in de lach. “Dat meen je niet!” Hij gebruikt exact dezelfde foto als op LinkedIn. Wat een toeval. Brenda kijkt me met een glinstering in haar ogen aan.

“Zullen we hem een appje sturen?”

Ik grinnik. “Dat zou best grappig zijn. Als jij me een schermafdruck van die mail stuurt, doe ik die erbij.”

We bedenken samen een tekst: *“Hi! Dit is mijn nummer. Wel grappig trouwens... Ben met een vriendin de hort op en had net verteld dat we elkaar waren tegengekomen. Weet je wat ze krijgt...?”*

Ik stuur de screenshot mee van Brenda's mail met Barts foto. Binnen enkele ogenblikken komt er een reactie terug. Bart is verbaasd. Overdonderd

zelfs. Maar na een paar berichtjes draait hij de situatie naar zijn hand en vraagt hij wanneer ik met hem kan afspreken.

Ik lach erom en hou de boot af. Mijn vakantie is bijna voorbij en ik heb geen tijd. Of beter gezegd: ik maak geen tijd. Al voelt de aandacht stiekem best vleidend. Ik stop mijn telefoon weer in mijn tas en Brenda en ik gaan uit eten.

’s Avonds appt Bart me weer, hij is echt heel enthousiast.

En de volgende ochtend, nog voor ik mijn eerste kop thee op heb, krijg ik weer een berichtje: *“Wanneer kunnen we dan wél afspreken?”*

Ik ga met mijn gezin naar de dierentuin, dus nee. Morgen dan? Nee, dan heb ik afspraken bij de garage, de kapper en de schoonheidsspecialiste. Ik stel een vrijdag over twee weken voor. Lunchen. Onder protest accepteert hij.

Maar even later komt het volgende bericht: hij heeft zijn agenda omgegooid. We kunnen elkaar wél eerder zien als ik dat wil — na mijn garagebezoek, om twee uur bij de kapper.

Ik vind het ergens wel grappig dat Bart zo’n volhouder is en meteen het moment grijpt. Dus ik zeg dat het goed is dat hij naar de kapper komt, en geef hem het adres. En daar zitten we dan, ik met mijn haar in de verf, buiten op het bankje voor de kapsalon. Een bakkie doen. Bijkletsen. Lachen om vroeger. Het is makkelijk. Vertrouwd.

Bart wacht tot ik klaar ben, en samen lopen we naar de parkeerplaats. Hij laat me raden welke auto van hem is. Drie keer zit ik ernaast, voordat hij zijn oranje VW Polo aanwijst. Ik grinnik en grap: “O, een echte prins-op-het-witte-paard-auto!” Dan is hij aan de beurt om mijn auto te raden. Ook hij gokt drie keer mis. Ik wijs naar mijn VW Scirocco. “Op een gegeven moment moet je het van je accessoires hebben, toch?” zeg ik en ik haal mijn schouders op. Hij trekt een wenkbrauw op. “O wow!” Ik lach.

De dagen daarna blijven we appen. Ochtend. Middag. Avond. De gesprekken gaan van herinneringen naar hobby’s, van vakanties naar diepere

onderwerpen. Ik vertel hem dat ik wil gaan salsadansen. Hij reageert direct: *“Laten we dat samen doen!”*

Ik vertel hem maar niet dat ik Frank heb gevraagd met me mee te gaan. Ik wil hem niet teleurstellen.

Bart laat steeds vaker doorschemeren dat hij me niet meer wil laten gaan. Contact met me wil houden. Me vaker zou willen zien. De woorden *“lieverd”*, *“poppetje”*, en *“schatje”* duiken regelmatig op in zijn berichten. De suggestieve opmerkingen volgen snel daarna. Flirterig. Over massages met blinddoeken. Over buiten de comfortzone leven. Over genieten van het moment.

Ik lach het weg. Zie het als aandacht. En aandacht is eigenlijk best leuk.

Op de eerder door mij voorgestelde vrijdag lunchen we samen. Na het eten stelt Bart voor om nog even naar zijn huis te gaan voor een kop thee.

Zijn plek — de benedenverdieping van een huurwoning in een oudere wijk van zijn woonplaats — is klein en eenvoudig. Hij geeft me een korte rondleiding: een kleine hal, een soort voorportaal met de toegangsdeuren naar zijn woning en die van de bovenburen, een woonkamer met keukenblok, en de aangrenzende slaapkamer met een compacte badkamer met ligbad.

De muren zijn vrijwel overal donkerblauw, maar het geheel doet toch gezellig aan. We drinken samen nog iets en Bart zegt dat hij het contact met mij echt leuk vindt.

“Ik kan me niet voorstellen dat wij vroeger niets met elkaar hebben gehad. Ik heb je altijd al geweldig gevonden.”

We spreken af binnenkort samen een dag naar een sauna te gaan. Dan hebben we meer tijd om ongestoord bij te kletsen — er valt tenslotte nog genoeg te bespreken. We genieten van elkaars gezelschap en zijn allebei saunafans. Het voelt allemaal heel vanzelfsprekend.

Thuisgekomen bedenk ik me dat er nog ergens dagboeken van vroeger moeten liggen. Misschien staan daar verhalen over Bart in. Ik weet vrij

zeker dat ik toen trouw schreef. Ik doorzoek wat dozen op zolder en vind ze al snel. Als ik begin te lezen, moet ik lachen. Wat een bakvisje was ik. Misschien moet ik er een meenemen naar de sauna. Ben benieuwd naar Barts gezicht als hij dit ziet.

Een week later is het zover: de dag van de "saunadate" breekt aan. Ik pluk mijn badjas van de waslijn, pak mijn saunatas in en rijd naar Barts huis. Hij ontvangt me met een brede lach.

En als ik op dat moment had geweten wat ik nu weet, dan was ik hoogstwaarschijnlijk niet gegaan...

We rijden in Barts auto naar de sauna. Die ligt op ongeveer drie kwartier rijden van zijn huis, en het is er heerlijk. Een nieuwe ervaring voor mij — ik ben er nog niet eerder geweest. De sfeer is ontspannen, de behandelingen professioneel. Bart en ik dobberen door de middag, zweten in de sauna's, kletsen in de whirlpool en nemen 's avonds de tijd voor een smakelijke dagschotel. Een kipstoof — uitstekend!

Ik geniet.

Op de terugweg naar Barts huis lachen we veel. We hebben in de sauna in mijn oude dagboek gelezen, herinneringen opgehaald, en elkaar verhalen verteld die we nog niet kenden. Soms gênant, soms grappig, soms onverwacht teder. Het voelt alsof we de tijd hebben teruggedraaid.

Wanneer we bij hem thuiskomen, schenkt Bart me een Safari-7Up in.

"Je lievelingsdrankje," zegt hij met een glimlach.

Grappig dat hij dat nog weet. En dan stelt hij de vraag die ik al zag aankomen — waar hij de hele middag toespelingen op maakte en waar ik schoorvoetend mee ingestemd heb: "Klaar voor je massage?"

Ik knik. “Ja.”

Bart pakt een blinddoek. Iets waar hij het eerder al over had: een geblinddoekte massage maakt je gevoel intenser, zei hij. Hij ziet mijn aarzeling en zegt zacht: “Vertrouw me, er gebeurt niets wat jij niet wilt. Geef je gewoon helemaal over.”

Ik lach. Oké dan. Het voelt als een spannend spel, maar hij stelt me gerust. Dit is gewoon een ontspannen dag. Een oude vriend die me een massage geeft. Wat kan daar mis mee zijn?

Dan leidt hij me naar zijn slaapkamer. Het is vreemd om geblinddoekt te zijn — een beetje onwennig, alsof mijn oriëntatie tijdelijk uit staat. Ik merk direct dat mijn andere zintuigen scherper worden. Bart legt mijn kleren op een stoel en begeleidt me naar het bed. Ik zie daar niets verkeerd in — hij heeft me tenslotte de hele dag al naakt gezien.

“Ik bedek je natuurlijk wel,” zegt hij.

Een handdoek wordt over mijn onderlichaam gelegd. Zijn stem is rustig, zijn gebaren beleefd. Bijna professioneel. Mijn lijf voelt loom van de warmte van de sauna's, en ik ben een beetje licht in mijn hoofd van het drankje.

De massage begint.

Zachte handen, rustige bewegingen. Mijn rug, mijn schouders. Dan mijn benen. Hij buigt mijn knie en legt mijn onderbeen tegen zijn borst. Zijn handen glijden stevig over mijn kuit. Het voelt prettig. Inderdaad intenser dan normaal. Mijn hoofd raakt leeg. De tijd verdwijnt.

Ik zweef bijna weg, wanneer hij plots zegt: “Draai je maar om.”

En dat doe ik, zonder erbij na te denken. De handdoek wordt opnieuw neergelegd, nu over mijn onderlichaam aan de voorkant. Bart masseert mijn armen. Rustige, kalme bewegingen. Dan glijden zijn handen achteloos over mijn buik. Heel even raken ze mijn borsten. Kort, vluchtig.

Bart zakt verder naar beneden. Mijn benen. Zijn handen glijden langs mijn huid, tasten, voelen. Mijn lijf is glibberig van de massageolie. Gevoeliger door het drankje. Ik zak verder weg in de ontspanning.

Maar dan – opeens – een flits. Een sensatie.

Heel even, heel licht. Op mijn klit.

Ik registreer het, maar het was zo vluchtig dat ik gelijk twijfel of het wel echt gebeurde. Ik zal me vergist hebben...

Bart masseert door. Zijn aanrakingen blijven rustig, methodisch. Ik herpak mezelf. Heb ik het me verbeeld? Ik overtuig mezelf ervan dat dit het geval is. Maar dan gebeurt het weer. Drie keer. Vederlicht. Op precies dezelfde plek. Wat gebeurt er?

What the fuck!

Ik voel de aanraking daarbeneden en mijn lichaam reageert onmiddellijk — alsof er een knop wordt omgezet. Hoofd uit, lijf aan. Mijn ademhaling versnelt. En nog voor ik kan bedenken dat ik misschien zou moeten protesteren, word ik overspoeld door een tsunami van onbekende sensaties. Mijn lichaam geeft zich volledig over. Geen reserves. Een zacht geluid ontsnapt me. Niet eens bewust.

Ik voel hoe Bart zich verplaatst. Dichterbij komt. Mijn benen uit elkaar duwt. Zijn mond, zijn tong. Hij proeft me. Likt me. Eerst voorzichtig, dan steeds gretiger. Warm. Zacht. Nat. De sensatie is intens. Overweldigend. Overrompend.

Bart gaat door. Zonder pauze. Zonder aarzeling. Niet te stoppen.

Hij raakt me op plaatsen waarvan ik niet eens wist dat ik ze had. Mijn lichaam gaat los. Mijn ademhaling versnelt. Ik hijg. Mijn huid brandt onder zijn aanraking. Ik heb dit nog nooit meegemaakt. Nog nooit gevoeld. Wat gebeurt er met me? Mijn benen trillen, ik voel mezelf zwellen — mijn lijf

staat op ontploffen. Ik wil hem dichterbij. Nog dichterbij. Ik ben duizelig van opwindning. En dan... vuurwerk.

Oh my god!

Een orgasme schiet door me heen. Raast als een schokgolf door mijn aderen — golvend, tintelend, alsof mijn lijf even loskomt van de grond. Ik hap naar adem. Mijn lichaam reageert moeiteloos. Wat voelt dit goed.

Wat voelt dit...

Ik weet niet wat ik meemaak. Wil niet dat het stopt. Ik wil meer. Veel meer. Dus ik grijp Bart, trek hem omhoog. “Neuk me,” fluister ik, hees van extase. Ik wil voelen dat hij me vult. Bart aarzelt geen seconde.

De voorzichtigheid en hoffelijkheid waarmee hij me de hele dag heeft behandeld, is in één klap verdwenen. Wat overblijft, is intens verlangen. Dierlijk bijna.

Bart beweegt hard en snel, alsof hij zich eindelijk mag laten gaan. Alsof alles wat hij die dag heeft ingehouden er in één keer uitkomt. Zijn ademhaling is zwaar, zijn grip stevig. Ik voel zijn huid op de mijne, zijn kracht, zijn opwindning — alsof hij bang is dat het moment verloren gaat.

Hij komt met een zachte, bijna trillende kreun. Zijn hele lijf schokt en ontspant zich.

Even rust hij met zijn volle gewicht op me. Dan draait hij zich loom op zijn zij. Hij reikt naar het nachtkastje, pakt een sigaret en steekt die aan. Ook eentje voor mij. Hij neemt een trek, ademt langzaam uit, en kijkt me dan met een scheve glimlach aan.

“Dat was fijn,” zegt hij met een bijna fluisterende stem. Tevreden.

Na de sigaret trekt Bart me tegen zich aan. Lepeltje-lepeltje. Zijn armen sluiten zich om me heen, zijn lippen vinden mijn schouder. Een paar kleine kusjes, teder. Alsof hij hiermee wil zeggen: je bent van mij.

Ik geniet van het moment. Van de kleine liefkozingen. Van de roes na de passie. Van hoe intens het voelt. Hoe gewild ik me voel. Ik draai me op mijn andere zij. Bart rolt op zijn rug en ik kruip tegen hem aan. Hij slaat zijn arm om me heen en kriebelt me zachtjes.

Dan dringt het tot me door, hoe moeiteloos het ging. Dat ik een orgasme kreeg. Met Frank was dat nog nooit gebeurd. Hij noemde me vaak frigide. Deed geen enkele moeite voor mijn plezier. Zei dan dat hij niet wist hoe dat werkte.

Maar het lag dus nooit aan mij, realiseer ik me. Er is helemaal niets mis met mij. Ik ben niet stuk. Niet koud. Het besef raakt me.

We liggen stil nog even na te genieten.

Na een tijdje zeg ik: "Ik moet eigenlijk naar huis." Bart knikt. Ik sta op en trek mijn kleren aan. Bart loopt met me mee naar mijn auto en kust me grijnzend op mijn wang.

"Tot snel, lekker ding," zegt hij. Zijn hand nog even op mijn onderrug. Ik glimlach naar hem en stap in.

Op de terugweg probeer ik te bevatten wat er net gebeurd is. Vreemdgegaan... Dat zou het moeten zijn. Dat is het. Maar het was zo overweldigend. Bijna magisch. Ik voel me zo gewild. Zo levend. Zo op en top vrouw.

Thuisgekomen sluip ik zachtjes naar boven, naar mijn slaapkamer. In bed kijk ik op mijn telefoon. De appjes van Bart stromen binnen.

"Tjezus, ik leef nog in een droom! Ik laat je nooit meer los!"

Zijn geur hangt nog om me heen. Ik ben te laat om te douchen zonder Frank of de kinderen wakker te maken, dus ik val in slaap met Bart — met ons — op mijn huid. Gelukkig slaapt Frank op zolder.

Vandaag was bijzonder. Zo vertrouwd. Bart was attent, lief, galant.

Die nacht slaap ik als een roos. En als ik wakker word, ruik ik Bart. Denk ik aan hem en ik mis hem nu al. Ik wil contact. Ik wil daten, samen dingen doen. Het kriebelt. Ik wil meer.

Ik heb geen schuldgevoel naar Frank. Al jaren toont hij geen echte interesse in mij. Geen enkele vorm van genegenheid. Geen aandacht. Geen verlangen.

Door Bart voel ik me levend. Gewild.

80

Dag één als “oneerbare vrouw” glijdt voorbij. En ondertussen blijft Bart maar appen.

“Weet je, ik ben echt een blij ei nu! Geen flauw idee hoe en wat de toekomst wordt, maar lachen, ontdekken en genieten zullen we 🤔. Krijg je niet echt uit m’n hoofd, maar dat hoeft ook niet. Wil ik ook niet. Maar ik wil ook niet te hard van stapel lopen.”

Ik glimlach. Zijn enthousiasme is aanstekelijk — maar ik kan er maar deels in mee. Voor hem is dit eenvoudig. Hij is gescheiden.

Ik niet.

80

Later die week vertelt Frank dat hij zich bedacht heeft. Hij wil toch niet mee naar salsa. “Zeg maar af,” zegt hij. Een domper. Ik bijt op mijn lip. Ik had me er zo op verheugd. “Je wist toch dat dat niet mijn ding was?” voegt hij eraan toe, alsof ik hem ergens toe heb gedwongen. “Je had me eigenlijk niet mee moeten vragen.” De irritatie vlamt op. En ik wil me niet tegen laten houden. “Dan ga ik wel alleen,” zeg ik resoluut.

Ik mail de dansschool en vraag of ik ook zonder partner kan komen. Gelukkig is dat geen probleem. Dan krijg ik een idee en ik app Bart.

“Hé Bart, heb jij zin om met me mee te gaan?”

Ik hoef niet lang op antwoord te wachten.

“Volmondig JA!”

Probleem opgelost. Ik ga salsadansen.

Vanaf dat moment wordt donderdagavond ons ding. We dansen, lachen, kletsen en plagen elkaar. Bart haalt me op bij Hotel Van der Valk. Ik parkeer mijn auto daar standaard zodat we samen naar de dansles kunnen rijden.

Het duurt niet lang voordat we stapelgek op elkaar zijn.

In de eerste weken drinken we na afloop van de les nog iets in het hotel, maar al snel rijden we direct door naar Barts huis om de dans in zijn bed voort te zetten. Salsa is het voorspel. Het wordt ons ritueel.

En het blijft niet bij donderdagavonden. We zien elkaar zo veel mogelijk. Op vrijdag overdag als we allebei vrij zijn. En op zaterdag ga ik steeds vaker met “vriendinnen” naar de wellness, shoppen, uit eten of naar een filmavond.

Bart en ik raken op elkaar ingespeeld. Vooral in bed. Dat is echt een openbaring voor mij. Hij is geweldig, ook met zijn vingers en zijn tong. Ik kom niets tekort.

We experimenteren met chocolade- en aardbeiensausjes, slagroom, ijsblokjes, fruit – alles wat Bart maar kan verzinnen. Hij koopt boeken over verschillende standjes en geeft ze mij cadeau. “Voor onze studie,” grapt hij.

Maar ik laat ze bij hem liggen. Ik kan ze niet mee naar huis nemen.

Herfst 2017 – Twee bubbels en een zaadje

Thuis is er niets. Geen interesse, geen gesprekken. Geen aanraking. Geen verwachting zelfs. Ik ontwijk het huis waar ik ooit van had gedroomd en leef in het ritme van werk, vriendinnen en Bart. Bij hem voel ik me tenminste weer levend.

Ik voel me geliefd. Bart onthoudt alles wat ik zeg. Hij weet hoe mijn vriendinnen heten, hoe mijn dag eruitziet, wat mijn favoriete dingen zijn. Hij doet zulke lieve dingen voor me. Hij is er altijd. Ik kan alles bij hem kwijt. Ik voel me speciaal.

Twee van mijn vriendinnen, Inge en Lianne, vertel ik over Bart. Dat we inmiddels een soort van relatie hebben. Ze reageren warm, begripvol. Ze kennen Frank. Weten hoe het thuis al jaren is. Ze gunnen het me, dit geluk.

Dan besluit ik ook vriendin Suus over Bart te vertellen. We zijn samen in het wellnesscentrum waar hij werkt, en ze is stiknieuwsgierig. Ik vertel hoe we elkaar weer tegenkwamen, hoe intens het contact is, hoe goed het voelt.

“Komt hij hier vandaag nog?” vraagt ze. “Nee,” zeg ik, “hij werkt vandaag niet.”

Maar ik zou wel graag willen dat hij komt. Alleen kan ik hem in het resort zelf niet bellen — dat is tegen de regels. Dus vraag ik een collega of hij Bart wil bellen, met de vraag of hij even langs wil komen. Gewoon. Omdat ik hem graag wil voorstellen aan een vriendin.

Enkele uren later loopt Bart binnen. Zijn brede lach voorop, zoals gewoonlijk. Maar er zit iets in zijn blik dat ik niet helemaal kan plaatsen. Iets afstandelijks. Afwezigs. Suus lijkt het ook op te merken. Ze zegt weinig. Observeert.

Ik wuif het weg. Het gaat goed tussen Bart en mij. We zijn samen. Toch?

De tijd vliegt. Voor ik het weet is het november. Bart en ik zijn dol op elkaar — we bloeien echt op. We spreken zoveel mogelijk af, wat voor mij de nodige creativiteit en planning vergt. Maar ik geniet van het leven in zijn wereld.

Bart stuurt me eindeloos veel lieve berichten. Eén van zijn plaatjes blijft in mijn hoofd hangen: *I'll be here. I'll wait. I love you more than anything.*

Die woorden geven me een diep, warm gevoel. Alsof hij me écht ziet. Alsof hij begrijpt wat ik nodig heb. Alsof ik eindelijk iemand heb gevonden die mij op één zet. Voor wie ik er écht toe doe.

We brengen samen een middag door bij zijn vader. Bart wil me opnieuw aan hem voorstellen — ook al ken ik zijn vader van vroeger. Het voelt een beetje alsof Bart op zoek is naar een soort toestemming. Goedkeuring. Het bezoek is gezellig, we halen herinneringen op. Maar de manier waarop Barts vader soms reageert — zo dominant — geeft me af en toe een onbestemd gevoel. Toch maak ik me er niet echt druk over. Zo vaak zal ik zijn vader niet zien.

Bart daarentegen laat me na dat bezoek steeds duidelijker merken hoe gek hij op me is, en hoe serieus hij het met mij meent. Hij schrijft zelfs een lied voor me: *Jij bent mijn blij.*

Ik luister naar de woorden. Het voelt intiem. Bijzonder. Ik voel me gevleid.

Op een onbezonnen moment laat ik het aan Brenda horen:

Op een morgen, nog niet wakker, in gedachten en heel dromerig, overdenkend verandering, wat zal het morgen zijn? Heel veel meegemaakt, tot van alles staakt en je heel dicht bij jezelf komt, soms niet handig maar de tijd verloopt en je moet door.

Nieuwe kansen, nieuwe mensen en heel duidelijk wie bij je staat, weinig nodig wat gelukkig maakt want jij, jij maakt me blij.

De ontmoeting, denk aan vroeger, was een leuke en ook mooie tijd. Veel gedaan en beleefd toen, het komt allemaal terug. In jouw dagboek lezen we vroeger, confronterend en ook puberig. Maar de boodschap is duidelijk want jij, ja jij, jij bent mijn blij.

Nu we samen weer genieten, het verleden even overdoen, de gedachten en gevoel, 'do that to me one more time'. Zo bijzonder, lijkt een wonder, als een sprookje met een mooi gevoel, zo gelukkig en heel blij, want jij, ja jij, jij bent mijn blij.

Wil niet liever nooit meer anders, lekker dansend door het leven gaan. Weinig nodig, veel genieten, ja samen met jou. Een nieuw dagboek samen schrijven over liefde en veel geluk. Samen delen en beleven dus blijf, blijf bij mij. Jij maakt me blij. Jij, ja jij, jij bent mijn blij.

Dat had ik beter niet kunnen doen. "Dit kan hij niet maken!" zegt ze fel. "Hij weet toch dat je getrouwd bent?"

Ik wuif haar reactie weg. "Hij is gewoon enthousiast. Het is een oude vriend." Een halve waarheid. Eigenlijk een leugen. Maar ik ben nog niet klaar om de realiteit onder ogen te zien.

December komt sneller dan verwacht. Als het even kan, zijn Bart en ik bij elkaar. Al is het maar voor een uurtje. Ik voel me lichter, vrijer, levendiger dan ooit. Mijn collega's merken het op. "Je straalt," zeggen ze. Ik weet het.

Elke donderdagavond is een feest. Dansen, lachen, elkaar plagen. De intimiteit groeit. Na de les rijden we nu standaard naar Barts huis. We vrijen de sterren van de hemel. Intens, opwindend, grensverleggend. We experimenteren met speeltjes, dagen elkaar uit. Soms bloedgeil. Soms ronduit hilarisch.

Bart doet me de toezegging dat hij me ooit — zodra het kan — meeneemt op reis. "Zodat jij aan het strand van een zonnig oord kunt schommelen," zegt hij. Een van mijn bucketlist-dromen. Mijn hart smelt.

Bart lijkt alles te begrijpen. Alles te onthouden. Alles voor me te willen doen.

Halverwege de maand ben ik jarig.

Sven, mijn jongste zoon, geeft me een ski-les cadeau. Hij wil graag op wintersport. Misschien is dit zijn manier om mij over te halen, enthousiast te maken. Ik wil het graag proberen. De les wordt gepland op de dag na Kerst.

De ochtend begint vroeg. Sven en ik hijsen ons in onze skikleding en vertrekken naar de skihal. Eenmaal op de latten blijkt skiën niet bepaald mijn talent. Sven daarentegen? Die gaat moeiteloos van de heuvel af. Alsof hij nooit anders heeft gedaan.

Na afloop van de les rijden we door naar ons favoriete restaurant. Voor de beste clubsandwiches die je je maar kunt voorstellen. We kletsen de dag vol en de sfeer is gemoedelijk. Maar tijdens de lunch kijkt Sven me opeens serieus aan.

“Mam, ik wil eigenlijk ook even écht met je praten...”

Ik kijk hem vragend aan.

“Ik maak me zorgen om je. Papa en jij... jullie doen nooit iets samen. Jullie leven langs elkaar heen. Straks, als Tom en ik het huis uit zijn, ben je alleen. Je raakt geïsoleerd. Je verdient iemand die écht bij je past. Die wél leuke dingen met je wil doen.”

Zijn woorden raken me harder dan ik had verwacht. Ik neem een slok thee en frons. Ik dacht dat ik het goed verborgen hield. Dat niemand echt zag hoe het tussen Frank en mij was. Maar Sven had het allang door.

“Misschien moet je scheiden,” zegt hij.

Een zaadje wordt geplant.

De dagen erna ben ik nog steeds onder de indruk van het gesprek met Sven. Het heeft iets in mij losgemaakt. Ik weet ook wel dat ik een keuze zal moeten maken. Dit kan niet lang zo doorgaan.

Ik bel met mijn vriendin Tess om alles te bespreken. Zij nodigt me meteen uit om Oud en Nieuw bij haar te komen vieren. Dat klinkt gezellig. Haar moeder Vera en haar man Jon zijn er ook. Tess zegt dat ik gerust Frank of Bart mee kan nemen. “Laat het me van tevoren maar weten,” zegt ze luchtig.

Ik bespreek het idee thuis én met Bart. Bart reageert meteen enthousiast. Hij wil graag mee — maar benadrukt dat ik vooral moet doen wat goed voelt voor mij. De situatie is natuurlijk een beetje... bijzonder.

En dan zegt Frank ineens dat hij óók wel mee wil. Dat had ik niet verwacht. Hij wil nooit ergens mee naartoe. Nooit iets samen doen.

Ik weet het even niet meer. Met Bart gaan is eigenlijk *not done*. Dat had ik zelf ook al bedacht. Maar met Frank weet ik zéker dat het er niet gezelliger op wordt.

Wat moet ik doen?

☹

Het is inmiddels Oudejaarsdag.

Tom, mijn oudste zoon, is morgen jarig. Hij wordt twintig. Hij zit niet lekker in zijn vel en heeft voor die avond geen plannen met vrienden. Dat hoor ik rond de middag.

Frank vindt daarom dat ik de afspraak met Tess moet afzeggen — hij wil Tom niet alleen thuislaten. Ik zeg hem dat ik dat liever niet doe. Tess rekent op me, op ons, en ik wil graag gaan. Als compromis stel ik voor dat hij bij Tom blijft, en dat ik alleen even naar Tess ga.

Frank gaat akkoord, al is het wat vertwijfeld.

Met Bart heb ik afgesproken dat ik hem in de middag laat weten wat de plannen worden — of hij mee kan naar Tess. Begin van de middag stuur ik hem een appje:

“Ik ga naar Tess maar ik heb besloten alleen te gaan. Wil Tess ff alleen zien. Wil je wat drinken bij Van der Valk?”

Zo kunnen we elkaar in elk geval nog even zien voor ik doorrijd. Bart reageert dat het goed is. Maar aan later krijg ik nog een bericht van hem:

“Je moet doen wat bij jou goed voelt, maar mag ik vragen waarom...?”

Ik reageer niet meteen. Ik heb nog van alles te doen voordat ik vertrek, en we zien elkaar straks toch. Het is beter om dit *face-to-face* te bespreken, denk ik.

Als ik aan het begin van de avond bij het hotel aankom, staat Bart al buiten te wachten. Ik schrik van zijn gezicht. Hij ziet er verdrietig uit — alsof hij net gehuild heeft. Waar komt dit vandaan? Hij wist toch dat ik óf met hem, óf met Frank naar Tess zou gaan? Gezien de situatie met Tom nu, en na het gesprek met Sven, is het toch niet vreemd dat ik nu even alleen wil gaan?

We gaan naar binnen om te praten, maar Bart zegt nauwelijks iets. Hij is echt in mineurstemming en ik begrijp er helemaal niets van. Uit de weinige woorden die hij spreekt, maak ik op dat hij twijfelt. Aan mij. Aan ons.

Maar hij weet toch hoe de situatie is? Dat ik al maanden schipper?

Al na een kwartier besluit ik door te rijden naar Tess. Buiten krijg ik nog een knuffel en een kus op mijn wang. Dan draait Bart zich om en loopt weg. Zonder om te kijken. Zonder te zwaaien. Het voelt raar. Als een afscheid dat niet uitgesproken is. Waarom doet hij zo?

Eenmaal bij Tess ontvang ik een bericht van hem:

“Michelle, sorry dat ik ben langsgekomen en je hiermee heb geconfronteerd. Ik hou ontzettend veel van je en ik ben waanzinnig gelukkig met je, maar misschien hang ik me wel te veel aan je op... Het spijt me dat ik me

zo heb laten zien. Ik begrijp je verhaal, en tegelijkertijd begrijp ik er helemaal niets van. Sorry, jammer, helaas. Hele fijne jaarwisseling en alvast slaap lekker 🙄.

Nu begrijp ik er echt niets meer van. Wat is dit?

Ik probeer Bart te bellen, maar ik krijg geen gehoor. Ook op WhatsApp blijft het stil. Zijn telefoon staat uit.

De avond met Tess voelt wat ongemakkelijk. We spelen wat spelletjes maar ik krijg mijn hoofd er niet goed bij. Tess is begripvol, ik heb haar uitgelegd wat er speelt. We doen ons best om het gezellig te houden.

Pas kort na middernacht zie ik dat Bart weer online is. Ik stuur hem een bericht: *“Gelukkig nieuwjaar.”*

Hij reageert:

“SORRY! Ik wilde zo graag bij jou zijn op dit moment, degene waar ik verschrikkelijk van hou.”

En daarna:

“Lieve schat, ik heb echt geen seconde aan je getwijfeld, ik was alleen in de war en overdonderd. Duizendmaal sorry en excuses. Jij bent mijn blij 🙄🥰”

Dan word ik gebeld door Frank. Tom is totaal overstuur. Niet te troosten. Hij voelt zich eenzaam en door iedereen verlaten op zijn verjaardag. Frank wil dat ik meteen naar huis kom.

Ik spring direct in de auto en rijd terug.

Onderweg bel ik Bart. Ik wil weten wat er met hem aan de hand is. In mijn beleving heeft hij “ons” zojuist beëindigd met zijn *“sorry, jammer, helaas”* — niet letterlijk, maar wel voelbaar. En dat hij zo lang onbereikbaar was, zit me helemaal niet lekker.

Tijdens het gesprek zegt Bart dat hij verrast was dat ik besloten had alleen naar Tess te gaan. Hij vraagt zich af wat voor rol hij eigenlijk speelt in mijn leven. Of hij wel belangrijk voor me is. Het klinkt alsof hij duidelijkheid wil. Zekerheid.

Ik probeer uit te leggen dat er sinds het uitje met Sven van alles door mijn hoofd speelt, en dat ik dat met Tess wilde bespreken. Maar dat heb ik hem al verteld. Hij weet dit toch? Denkt hij daar niet aan? Heeft hij geen begrip?

Bart blijft maar zeggen hoe buitengesloten hij zich voelt. Dat hij vindt dat hij zich te veel aan mij ophangt.

“Mijn tas voor de overnachting bij Tess stond vanmiddag al klaar,” herhaalt hij steeds.

Hoofdstuk 2:

2018 – Voor altijd samen

Winter 2018 – De beslissing

Als ik thuiskom, blijkt het allemaal nogal mee te vallen. Tom had rond middernacht een emotioneel moment, maar inmiddels lijkt hij weer aardig in balans. Toch hangt er een ongemakkelijke sfeer. Het voelt alsof ik naar huis ben gelokt. Alsof dat telefoontje expres kwam.

Maar wat me veel meer bezighoudt, is Bart. Zijn emotionele reactie bij Van der Valk. Hij leek... gebroken. Waarom? Wat kan er in zo'n korte tijd veranderd zijn? We hadden eergisteren nog zo'n heerlijke, intieme dag samen. En nu dit? Het voelt alsof hij ineens aan mij twijfelt. Aan ons twijfelt. En dat doet pijn.

Ik stuur hem een bericht:

“Je hebt me met dat sorry-jammer-helaas appje en je plotselinge onbereikbaarheid zo afgewezen. We communiceerden altijd open. Ik vertrouwde je volledig. Ik had eindelijk gezegd dat ik ook van jou hou. Ik deed alles met je, en was bereid mijn leven om te gooien voor jou... Ja, dit doet echt pijn.”

Vrij snel daarna komt zijn reactie. Een lange. Hij noemt me “lieve Michelle”, zegt dat hij zich vreselijk voelt. Dat hij me geen pijn wil doen — juist het tegenovergestelde. Dat hij misschien te vaak zegt dat hij van me houdt, en dat dat beklemmend kan zijn, maar dat het alleen maar komt omdat hij me zo intens graag om zich heen wil hebben.

“Jij bent mijn geluk. Mijn alles.”

Bart vraagt of we gewoon verder kunnen gaan. Samen. En als bezegeling stuurt hij een geluidsbestand mee — een liedje dat hij voor mij heeft geschreven. In één keer opgenomen. Recht uit zijn hart. Of ik straks wil luisteren, vraagt hij.

“Want ik heb nog nooit zo gemakkelijk iets moois voor iemand gemaakt als voor jou.”

Het nummer heet *Leef je boek, per letter intens*.

Ik staar naar mijn telefoon. Ik weet niet wat ik moet voelen. Zijn woorden zijn lief. Maar ook veel. En snel. En totaal tegengesteld aan wat hij eerder vanavond liet zien. De verwarring blijft hangen. Ik reageer niet meteen. Wil het even laten bezinken.

Later op de dag appen we nog wat, vluchtig, vanwege Toms verjaardag. Alleen één opmerking van Bart vind ik raar:

“Hoop dat je van mij alleen nog wakker ligt vanwege spannende gedachten.”

Hij stapt er wel gemakkelijk overheen, terwijl ik juist voel dat ik behoefte heb aan meer uitleg. Wat wás dit? Waar kwam het vandaan?

80

De volgende ochtend sta ik vroeg op om naar mijn werk te gaan. Gelukkig heb ik redelijk goed geslapen. Bart wil bellen, maar ik houd het af. Ik heb een serieuze baan, en geen ruimte voor relationeel drama onder werktijd. Onderweg gaat mijn telefoon. Bart. Hij staat op een parkeerplaats vlak bij mijn werk en vraagt of ik even wil langskomen. Iets in zijn stem raakt me. Ik wijk van mijn route af.

Als ik aankom, zie ik het meteen: Bart is op. Moe. Verdrietig. Alsof hij de hele nacht wakker heeft gelegen. Een beetje vertwijfeld stap ik bij hem in de auto. Hij slaat meteen zijn armen om me heen. Een kus. Stilte. Warmte. Dan begint hij te praten. Hij vertelt hoezeer hij zich op de avond bij Tess had verheugd. Hoe groot zijn teleurstelling was toen ik zei dat ik alleen naar Tess ging. Dat hij niet wist wat hij daarmee aan moest. Dat het voelde alsof hij me kwijt was. Alsof zijn wereld instortte.

“Jij bent mijn alles,” zegt hij. “Ik wil nooit meer zonder jou.”

We praten. Of eigenlijk: we zitten dicht tegen elkaar aan. Snikkend. Knuffelend. Zonder veel woorden. Op zijn aandringen besluiten we het voorval te laten rusten. We gaan gewoon verder zoals het was.

Op mijn werk merkt gelukkig niemand dat ik bijna een uur te laat ben. Ik schakel snel. Maar de situatie met Bart blijft aan me trekken. Iets zit me niet lekker. Barts liefde is intens. Zijn gedrag wispelturig. En ik weet niet goed wat ik ervan moet denken.

Een paar dagen later ga ik, naar aanleiding van het gesprek met Sven in december, op onderzoek uit. Wat zou een scheiding eigenlijk voor mij betekenen? Niet dat ik die stap nú wil zetten. Maar ik wil weten waar ik sta. Onze situatie is niet standaard.

Ik heb in het verleden schenkingen gekregen van mijn ouders, met uitsluitingsclausule. Dat blijkt een geluk bij een ongeluk: ik kan die bedragen bij een scheiding terugvorderen. En dat zijn geen kleine bedragen. Onze financiële situatie is wankel — huis onder water, leningen, creditcards. We verdienen prima, maar het stroomt er harder uit dan het binnenkomt.

Maar ik weet ook: dit is niet het moment voor een scheiding. Sven doet eindexamen in mei. Dat wil ik niet verstoren. Dus ik parkeer het idee. Juni komt snel genoeg. Juli is ook goed. Diep vanbinnen weet ik: uitstel is geen afstel.

Bart richt zich ondertussen op zijn werk. Het lijkt erop dat hij binnenkort promotie krijgt. Ik moedig hem aan zich daarop te richten, maar hij wil alles tegelijk. Heeft energie voor tien.

“Komt door jou,” zegt hij. “Jij geeft me vleugels.”

Ondertussen bloeit onze relatie. Elke week gaan we naar salsa. En die avonden zijn vrijwel altijd voorspel voor de rest van de avond. We gaan naar zijn

huis. Vrijen. Intens. Verbindend. Onstuimig én teder. Ik heb dit nog nooit meegemaakt.

Op een avond durf ik iets kwetsbaars te vertellen: dat ik sinds de bevallingen moeilijker tot een orgasme kom. Dat ik lichamelijk beschadigd ben.

Bart schrikt niet. Oordeelt niet. Integendeel. Als ik een week later weer bij hem ben, ligt er een stapel boekjes klaar. Met standjes. Speeltjes. En vooral: zijn volle aandacht.

Alles zegt: “we doen dit samen”. Voor mij. Voor ons.

Frank is ziek. De eerste week van februari blijft hij met griep thuis. Veel in bed. Veel gepuf. Veel gesteun. En commentaar op alles wat ik doe. Het drukt op me. Alsof er geen zuurstof meer in huis is. Gelukkig moet ik gewoon naar mijn werk. Daar is het tenminste leuk. Voel ik me vrij om mezelf te zijn.

Aan het eind van de week is Frank wat opgeknapt.

Die vrijdag zit ik aan de keukentafel mijn nagels te vijlen als hij ineens voor me staat. “Ik wil binnenkort graag even met je praten,” zegt hij.

Ik leg de vijl neer en kijk op. “Nou, ik zit hier, dus praat maar.”

Frank kijkt me serieus aan. Vraagt hoe ik over ons huwelijk denk. Of ik nog gelukkig ben. Ik hoef er niet over na te denken. “Nee. Eigenlijk word ik helemaal niet meer gelukkig van ons.”

Hij slikt. Blijft even stil. Dan: “Wat kunnen we daaraan doen? Relatietherapie? Iets anders?”

Ik schud mijn hoofd. “Ik? Nee. Ik wil helemaal niets meer. Ik wil er niets meer aan doen.”

Hij staart naar de grond. “Maar dan... wordt het een echtscheiding.”

“Ja,” zeg ik. “Dan wordt het een echtscheiding.”

Frank is aangeslagen. Geschokt, zo lijkt het. Hij stelt voor het gesprek de volgende dag voort te zetten. En nog niets tegen de kinderen zeggen. Dan pakt hij zijn spullen en vertrekt naar zijn zus. Brenda.

Ik blijf achter aan tafel. Een beetje verdoofd. Geen verdriet. Geen paniek. Alleen een stille leegte. Opluchting? Ik pak mijn vijl weer op en maak mijn nagels af. Want wat moet je anders?

Ondertussen denk ik na over wat dit nu betekent. Wat gaat er nu allemaal op me afkomen? En toch... voel ik vrijheid. Voor het eerst in lange tijd. Geen toneelstukjes meer. Geen geheimen. Geen leugens.

Die avond eten we als gezin. Alsof er niets is gebeurd. Koetjes, kalfjes. De kinderen praten, lachen, vertellen. Ze kletsen de kamer vol. Gelukkig maar.

De volgende dag praten Frank en ik verder. We besluiten dat we voorlopig allebei in ons huis blijven wonen. Frank slaapt toch al op zolder. We spreken af dat we allebei twee mediators uitzoeken. Uit deze vier kunnen we dan volgende week samen een keuze maken. Degene die voor ons allebei goed voelt, mag onze scheiding begeleiden.

Ik spreek met Bart af om te gaan lunchen. Hij weet nog van niets.

Wanneer ik de deur uit wil gaan, vraagt Frank waar ik naartoe ga. “Volgens mij heb jij daar niets meer mee te maken,” zeg ik rustig. “Net zoals ik jou die vraag ook niet meer ga stellen.” Wel zeg ik hem dat ik voor het avondeten weer thuis ben.

Tijdens de lunch vertel ik Bart het nieuws. Hij blijft opvallend kalm. Ik vermoed dat hij blij is — maar hij laat het niet echt merken. Misschien moet het bericht even landen. Misschien houdt hij rekening met mij. Met het feit dat dit voor mij geen makkelijke stap is.

Maar ik? Ik voel me vrij. Echt vrij. Alsof er een zware jas van me af is gevallen.

Die nacht slaap ik als een blok.